

alene, hvornår der *kan* ske videregivelse, ikke hvornår der eventuelt *skal* ske videregivelse.

Der gælder de samme regler, uanset om videregivelsen sker til en anden privat virksomhed m.v. eller til en offentlig myndighed.

Efter § 4, stk. 1, 1. pkt., må registrerede oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold (følsomme oplysninger), herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold, væsentlige sociale problemer og misbrug af nydelsesmidler og lignende, ikke videregives uden samtykke fra den registrerede eller den, der handler på dennes vegne, medmindre dette følger af anden lovgivning. Registrertilsynet kan dog tillade, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. videregives, når videregivelsen sker til varetagelse af offentlige eller private interesser, herunder hensynet til den pågældende selv, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, jf. stk. 1, 2. pkt.

Andre registrerede oplysninger (ikke-følsomme oplysninger) må kun videregives uden den registreredes samtykke i det omfang, videregivelse uden sådant samtykke er et naturligt led i den normale drift af virksomheder m.v. af den pågældende art, jf. § 4, stk. 2. Oplysninger om forhold, der ligger mere end 5 år tilbage, må dog ikke videregives uden samtykke, medmindre det er åbenbart, at det er af afgørende betydning for bedømmelsen af det forhold, som søges belyst, at oplysningen videregives, eller adgangen til videregivelse følger af anden lovgivning. Bestemmelsen i § 4, stk. 2, har karakter af en retlig standard, og det kan derfor ikke på forhånd angives udtømmende, hvornår videregivelse er et naturligt led. Med hensyn til den nærmere fortolkning af bestemmelsen i § 4, stk. 2, henvises til *betænkningen*, side 99 f.

Af § 4, stk. 3, følger, at bestemmelsen i stk. 2 ikke gælder for videregivelse, der alene finder sted til brug i videnskabeligt eller statistisk øjemed. I samme øjemed må der uanset bestemmelsen i stk. 1 ske videregivelse af oplysninger om helbredsforhold.

Samkøring

Særlige regler om samkøring af private registre er indeholdt i lovens § 4, stk. 4 og 5.

Af reglerne følger, at samkøring af forskellige virksomheders registre, hvor der gøres brug af elektronisk databehandling, som udgangspunkt ikke må finde sted, jf. stk. 4, 1. pkt. Bestemmelsen, der kun finder anvendelse, hvis samkøringen vedrører forskellige virksomheders registre, er ikke til hinder for samkøring af navne, adresser og lignende, jf. stk. 4, 2. pkt.

Registrertilsynet kan ifølge § 4, stk. 5, give tilladelse til samkøring som nævnt i stk. 4, 1. pkt., når videregivelsesbetingelserne i § 4, stk. 1-3, er opfyldt, og hensynet til de interesser, som samkøringen skal varetage, klart overstiger hensynet til de registrerede personer. Det er endvidere en betingelse, at der er givet meddelelse om, at samkøring kan finde sted. I forbindelse med meddelelse af tilladelse kan Registrertilsynet fastsætte nærmere vilkår for anvendelsen af de oplysninger, der fremkommer ved samkøringen. Med hensyn til den praktiske anvendelse af bestemmelsen henvises til *betænkningen*, side 104.

Særlige regler for registrering og videregivelse

Lovens almindelige regler om registrering og videregivelse suppleres på en række punkter af særlige regler.

I lovens § 3, stk. 6 og 7, er således fastsat regler om, at oprettelse af registre med henblik på at advare andre mod forretningsforbindelser med eller ansættelsesforhold til en registreret kun må finde sted efter forudgående tilladelse fra Registrertilsynet. Reglerne er nærmere omtalt i *betænkningen*, side 118 f.

Endvidere fremgår det af lovens § 3, stk. 8, at justitsministeren efter indhentet udtalelse fra Registrertilsynet kan fastsætte, at nærmere angivne registre helt eller delvis undergives reglerne i kapitel 3 (om kreditoplysningsbureauer), og at bestemte typer oplysninger ikke må indgå i de pågældende registre. Justitsministeriet har i medfør af denne bestemmelse fastsat bekendtgørelse nr. 122 af 11. marts 1988 om pengeinstitutters videregivelse af kreditoplysninger. Se herom *betænkningen*, side 100. Der er endvidere i medfør af § 3, stk. 8, udstedt bekendtgørelse nr. 523 af 11. august 1986 om virksomheder, der erhvervsmæssigt yder bistand ved stillingsbesættelse. Der henvises nærmere til *betænkningen*, side 119 f, hvor reglerne i bekendtgørelsen er gennemgået.

I loven er der tillige fastsat særlige regler om registrering og videregivelse af oplysninger om personnummer, jf. lovens § 4 a. Ifølge bestemmelsens stk. 1 må oplysninger om personnummer kun registreres, når betingelserne i § 3, stk. 2, er opfyldt. Efter stk. 2, må registrerede oplysninger om personnummer kun videregives, når betingelserne i § 4, stk. 2, er opfyldt, og når videregivelsen er af afgørende betydning for at sikre en entydig identifikation af den registrerede eller videregivelsen kræves af en offentlig myndighed. Udover at videregivelse af oplysningerne skal være et naturligt led, stilles således yderligere det krav, at videregivelsen skal sikre en entydig identifikation. I *betænkningen*, side 100 f er redegjort nærmere for be-